

CORRECTIONELE RECHTBANK VAN OUDENAARDE

24 MEI 2002

De CORRECTIONELE RECHTBANK, derde kamer, zitting houdende te Oudenaarde heeft het volgende vonnis uitgesproken

In zake: Openbaar Ministerie

Tegen: Marc D,

Beklaagd van: te M op 19 oktober 2001

- A. In de omstandigheden vervat in artikel 444 van het Strafwetboek publiciteit te hebben gegeven aan zijn voornemen tot discriminatie, haat, geweld of gegregatie jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens het ras, de huidskleur, de afstamming, de afkomst of de nationaliteit van de leden of van sommigen onder hen. (inbreuk artikel 1 lid 2 4° Racismewet)
- B. Tegen Philippe V en Kris M, beiden inspecteur van politie, agenten, dragers van het openbaar gezag, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen gepleegd te hebben.

Met samenhang : razione materiae

- C. Bij inbreuk op artikel 1 van het wetsbesluit van 14.11.1939, in een openbare plaats, in de zin van artikel 14 van dit wetsbesluit, in staat van dronkenschap bevonden te zijn.

* * * * *

De procedure werd op regelmatige wijze aanhangig gemaakt en de stukken werden ingezien.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord advocaat, namens de beklaagde.

Na de beklaagde behoorlijk ondervraagd en gehoord te hebben.

Vooreerst moet gesteld worden dat de dagvaarding onder feit A een schrijffout bevat, daar waar het uiteraard niet gaat om gegregatie, doch om segregatie.

Dit dient verbeterd te worden.

Beklaagde geeft enkel feit B toe en wijst daarbij op de omstandigheden, zoals ze zouden blijken uit het bundel.

Er kan inderdaad moeilijk discussie zijn omtrent het feit dat er wederzijdse irritatie was tussen eerste verbalisant en beklaagde en dat de verbalisant zich minstens heeft laten leiden door een aantal emoties, waarbij het zelfs tot wederzijds geroep kwam, een als het ware tegen elkaar oproepen.

Van een drager van de openbare macht mag worden verwacht dat hij zich kan beheersen en objectiviteit nastreeft.

Hetzelfde mag echter uiteraard ook verwacht worden van een gemeentesecretaris, dewelke binnen een eerder kleine gemeenschap ook een voorbeeldfunctie heeft.

Het bundel moet derhalve toch bekeken worden tegen de achtergrond van de persoonlijke irritaties, een (te groot) plichtsbesef en een ook onverantwoorde poging van het onderuithalen van een gezagdrager door een plaatselijke (vermeende) autoriteit, dewelke van oordeel is voor zijn thuispubliek uiting te moeten geven van zijn (ook al vermeende) superioriteit.

Aldus is er op zijn minst zeer ernstige twijfel omtrent betichting C.

De verbalisant achtte het niet nodig de tekenen van dronkenschap op te sommen, of nog beter dit over te laten aan zijn meer discrete collega.

Waar hij verder pas iets zegt over drank na de volledige initiële woordenwisseling en wederzijds geroep en voorhoudt dat hij slechts na het opschrijven van een tiental regels van het verhoor de vraag stelt omtrent drankverbruik, gelet op sterke alcohollucht en het zien van de bloeddorlopen ogen, rijzen er toch ernstige vragen.

Een en ander betekent immers dat hij de staat voordien niet opmerkte en het is verder evident dat de alcoholgeur alleen en de ogen niet volstaan om van openbare dronkenschap te gewagen.

Zoals gezegd zijn er andere en betere bewijzen nodig en de verbalisant had een en ander beter overgelaten aan zijn collega in plaats van zelf een opbod te doen van mogelijke processen-verbaal.

De vrijspraak voor C dringt zich dan ook op.

Wat de betichting onder A betreft, moet er toch rekening gehouden worden met de principiële geloofwaardigheid van de verklaringen van de verbalisant omtrent wat hij werkelijk zag, dit ondanks de misplaatste animositeit.

Er moet derhalve aangenomen worden dat beklagde inderdaad *"in de houding springt, de hielen tegen elkaar klakt, de rechterarm naar boven brengt en ondertussen Heil roept"*.

Dit gebeurde uiteraard in de omstandigheden vervat in artikel 444 Strafwetboek. Anderzijds is het ook duidelijk dat er sprake moet zijn van een voornemen tot discriminatie, haat, geweld of segregatie jegens een groep of de leden ervan.

Er is dus wel degelijk een intentioneel element nodig.

Waar er reeds terecht veroordelingen uitgesproken werden op basis van de Hitlergroet (zie o.a. Corr. Brussel 15 juli 1996, Rev.dr. étr. 1996, 415, noot; T. Vreemd. 1996, 168) is het duidelijk dat deze hier gebracht werd in een zeer politieke context van de eedaflegging bij een gemeenteraad en dat deze groet gevolgd werden door bepaalde hatelijke en misprijzende woorden.

Hoewel het niet vereist is dat er een duidelijke wil bestaat om een of ander individu aan te zetten concrete handelingen te stellen, doet dit niets af aan de vereiste van het intentioneel element van het voornemen tot discriminatie.

De gedragingen van beklagde zijn hier moreel verwerpelijk en vallen eventueel onder B, doch zijn in dit kader niet te beschouwen als een werkelijke inbreuk op de racismewet, zodat zijn vrijspraak zich ook hier opdringt.

Bij het beoordelen van de strafmaat moet de hoger beschreven animositeit in acht genomen worden en de omstandigheden waarin een en ander gebeurde.

De moreel totaal verwerpelijke wijze van optreden van beklaagde en het bewezen zijn van de tenlastelegging B vormt geen beletsel om hem toch de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen.

Er kan immers verhoopt worden dat zijn verschijnen voor de rechtbank en de huidige uitspraak hem toch tot enig inzicht zullen gebracht hebben in de (on)belangrijkheid van zijn eigen ik en het noodzakelijke respect voor andermans persoon.

Gelet op de artikelen (...), door de voorzitter ter zitting aangeduid.

DE RECHTBANK, rechtdoende in eerste aanleg en op tegenspraak

Zegt voor recht dat in de dagvaarding terzake feit A het woord "gegregatie" dient gelezen te worden als : "segregatie".

Spreekt beklaagde vrij van het hem ten laste gelegde verbeterd feit A en feit C.

Beveelt de opschorting van de uitspraak van veroordeling gedurende een termijn van drie jaar voor feit B.

Legt bovendien aan de beklaagde een vergoeding op van 25 euro ingevolge K.B. 23.12.1993 gewijzigd bij artikel 1 K.B. 11.12.2001.

Veroordeelt de beklaagde tot de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op 11,40 euro.